

KETKÄ OVAT ILMESTYSKIRJAN 144.000 VALITTUA?

Pekka Ervastin esitelmä 29.5.1932

Apostolien teoissa kerrotaan heti alussa, että Jeesuksen ollessa opetuslastensa kanssa vielä täällä maan päällä, kuitenkin hänen kuolemansa jälkeen, mutta ennen n.s. taivaaseen astumista, opetuslapset kysyivät, niinkuin sanotaan suomenoksesta: „Herra, tällä ajallako Israelille valtakunnan jälleen rakennat?“ Silloin Jeesus vastasi heille, ettei heidän tarvitse tietää sitä aikaa, sillä vain Isä sen ajan tiesi. Mutta tämä kysymys „tälläkö ajalla sinä jälleenrakennat Israelin valtakunnan“, tämä kysymys on mielestäni erittäin sisältörikas. Mehän voisimme ensin ymmärtää tuon kysymyksen hieman materialistisella tavalla, ulkonaisella tavalla, niinkuin tiedämme Juudaksen sen ymmärtäneen. Silloin se tarkoittaisi tuo kysymys, että opetuslapset kysyivät Jeesukselta, tuleeko hän uudistamaan juutalaisten valtakunnan, jälleenrakentamaan juutalaisten valtakunnan maan päällä, niinkuin tuntui olevan luvattu. Siihenhän sisältyi myöskin heidän puoleltaan semmoinen ajatus, että tulemmeko nyt sinun kanssasi hallitsemaan siinä valtakunnassa. Juudas epäilemättä käsitti koko tuon valtakunnan rakentamisen, Israelin uudistamisen tuollaisella ulkonaisella tavalla, että se koski Juudan kansaa ja Juudan kansan ehkä maailmanhallitusta, mutta meillä ei kuitenkaan ole mitään varsinaista syytä totuudenetsijöinä rajoittua semmoiseen käsitykseen, sillä meidän täytyy ymmärtää, että opetuslapset, jotka olivat Jeesuksen ympärillä, käsittivät näitä asioita

syvemmin. He tiesivät, joskaan ei Juudas olisi sitä tiennyt tai ainakaan tahtonut siihen uskoa, että tuolla sanalla Israel ymmärrettiin jotain aivan toista. Ei sillä sanalla Israel tarkoitettu Juudan kansaa yleensä, eivät opetuslapset kysyneet, tuletko sinä jälleenrakentamaan valtakunnan Israel ja antamaan sen juutalaisille, vaan tämä sana 'Israel' tarkoitti jotain aivan määrättyä käsitettä esoteerisesti, jos niin tahtoisin sanoa mystillisesti ja siitä olivat kyllä kaikki viisaimmat juutalaiset selvillä. 'Israel' tarkoitti Herran kansaa, pyhään yhteyttä, Herran valittua kansaa. Se tarkoitti niitä semmoisia ihmisiä, jotka sisällisellä, sanoisinko mystillisellä tavalla kuuluivat Israeliin eli Herran valittuun kansaan, pyhään yhteyteen, niinkuin me olemme sanoneet täällä kristikunnassa. Juutalaiset ajattelivat, niinkuin luonnollista oli, että nuo ihmiset kuuluivat etupäässä heidän kansaansa. Kaikki kansathan tahtovat aina olla kansallisia. Ne mielellään ajattelevat, että heidän joukossaan on kaikista enimmän noita pyhiä ja vanhurskaita ihmisiä. Niitähän on erityisesti meidän kansassamme ja onko niitä tuossa toisessa kansassa, se on hyvin epävarmaa. Tämä kansallinen näkökanta on hyvin luonnollinen. Sentähden emme saata ihmetellä, että juutalaiset mahdollisesti ajattelivat ja että opetuslapset ajattelivat, että ehkä useimmat noista pyhistä ja vanhurskaista ihmisistä ovat juutalaisia. Mutta kyllä he myös olivat tietoisia siitä, että Israeliin, Jumalan valittuun kansaan, vanhurskasten ja pyhään ihmisten yhteyteen saattoi kuulua ihmisiä mistä kansasta tahansa, sillä siinä oli kysymys ainoastaan ihmisyksilöstä ja hänen valmiudestaan, hänen pätevyydestään kuulua siihen valittuun kansaan. Tämä sana Israel oli henkinen käsite. Se ei ole mikään ulkonainen, kansallinen, vaan henkinen, universaalinen ja kansainvälinen käsite.

Kun me tällä tavalla ymmärrämme opetuslasten käsittäneen tuon sanan, silloin heidän kysymyksensä saa uuden vivahduksen. „Tällä ajallako sinä ehkä jälleenrakennat Israelille valtakunnan?“ Tämä merkitsee silloin: Onko nyt semmoinen aika tulossa tai onko se nyt jo, jolloin kaikki hyvät ihmiset, kaikki vanhurskaat, kaikki pyhät ihmiset saavat valtakunnan käsiinsä, jolloin he saavat maailman käsiinsä, jolloin he mahdollisesti pääsevät hallitsemaan tätä maailmaa? Onko se aika lähellä, onko se tulossa ja onko se jo tullut? Onko se aika tullut, jolloin Israelin seurakunta, pyhän ihmisten seurakunta pääsee hallitsemaan maailmaa, jolloin se saa valtakunnan käsiinsä? Onko se aika nyt? Kysymys saa aivan toisen luonteen, kun ymmärrämme, että he kysyvät tämmöistä seikkaa silmälläpitäen. Silloin ymmärrämme, että siinä on jotain henkistä, ylevää ja yleisinhimillistä, jotain merkillistä ja viisasta. Se ei ole tuommoinen tyhmä ylpeys, että saamme nyt Juudan kansana hallita maailmaa. Ei siinä kysymyksessä olisi ollut mitään pyhää henkeä ja korkeampaa uskonnollisuutta. Mutta nythän on kysymys semmoinen, että onko se aika tullut, että sinä kaikkien pyhien kansojen kanssa, valittujen kansojen kanssa, joiden yhteisenä nimenä on Israel, että sinä heidän kanssaan alat hallita maailmaa. Ja silloin Jeesus vastaa opetuslapsille: „Teidän ei tule tietää, koska se aika tulee. Isä sen vain tietää.“ – Me tiedämme Jeesuksen vielä lisännen: „Teidän ei tarvitse huolehtia muusta kuin siitä, että te pian pääsette pyhän hengen yhteyteen, saatte Pyhän hengen ja sitten teidän tulee levittää totuuden sanomaa Juudan maahan, Galileaan ja joka paikkaan, koko maailmaan. Muusta ette tarvitse huolehtia kuin siitä, että saatte Pyhän hengen ja tunnette totuuden ja viette sen maailmaan. Se on teidän tehtävänne. Isä sitten tietää, koska se aika tulee, jolloin valtakunta ulkonaisesti rakennetaan Israelille.“

Mutta tämä kysymys sisältää muuta. Se sisältää, kun ajattelette asiaa, että opetuslapset olivat tietoisia siitä, että on olemassa pyhiä ihmisiä, on olemassa hyviä ja vanhurskaita ihmisiä, on olemassa semmoisia, jotka muodostavat yhdessä Israelin. Siitä opetuslapset olivat tietoisia. Jos ajattelemme itseämme ja ajattelemme toisiamme ja nykyistä aikaa, niin tiedämme, että meidän aikamme ihmisille, jollemme ole älyltämme kokolailla kehittyneitä, paljon enemmän kehittyneitä kuin ihmiset yleensä, on tuommoinen kysymys sangen vaikea, juuri tuommoinen oletamus, että on olemassa hyviä, pyhiä ja vanhurskaita ihmisiä. Semmoinen oletamus, semmoinen edellytys tuntuu meistä melkein uskomattomalta. Se on kaikista vaikeinta uskoa ja olettaa, sillä kuta enemmän ihminen viisastuu, kuta enemmän hän älyn puolesta kehittyi, sitä arvosteleavammaksi hän tulee, sitä kriitillisemmäksi, sitä helpommin kaikki, mikä tuntuu ihanteelliselta, kadottaa meidän silmissämme loisteensa ja tulee erittäin jokapäiväiseksi. Kuta enemmän ihminen kehittyi älyn puolesta, sitä vaikeampaa on uskoa, että on olemassa pyhiä ja hyviä ja epäitsekkeitä ja loistavia ihmisiä. Meidän mielestämme me ihmiset olemme hyvin toistemme kaltaisia, hyvin suuressa määrin, kaikki yhtäläisiä. Meidän mielestämme me olemme kaikki yhtä heikkoja, yhtä epätäydellisiä ja yhtä pieniä. Me emme tahtoisi uskoa kenestäkään ihmisestä noin aivan ennakkolta, että hän olisi täydellisempi kuin me, viisaampi kuin me, parempi jossain suhteessa kuin me. Se on melkein vaikeata uskoa, sillä me olemme melkein yhtä mittaa uudestaan ja uudestaan huomanneet, ettei sentään ole täydellisiä ihmisiä, ei ole aivan viisaita ihmisiä, ei ainakaan niiden joukossa, jotka täällä maailmassa esiintyvät. Meidän täytyy melkein uskoa, että viisaat ihmiset pysyvät salassa jossain, koska he eivät tahdo näyttää itseään tässä maailmassa. Kaikki ihmiset, jotka

opimme tuntemaan, paljastuvat ikäänkuin meidän silmissämme enemmän tai vähemmän epätäydellisiksi. Jos me jostain ihmisestä uskoimme, että hän on nyt kokolailla lähellä täydellisyyttä, niin me enemmän tai myöhemmin huomaamme, että hän ei ollutkaan. Onhan kerrassaan lapsellista ja taikauskoista ruveta kenestäkään ihmisestä uskomaan, että hän olisi toisia täydellisempi ja parempi. Tietysti ihmiset älyn puolesta ovat erilaisia, vaikka ei nyt niin kauhean erilaisia, että minä voisin tuntea itseni aivan tyhmäksi jonkun älykkään ihmisen seurassa. Kyllä minä sentään tunnen itseni kokolailla toisten tasalla olevaksi. Tällä tavalla ihminen voi ajatella, mutta kuitenkin hän myöntää, että on älyn puolesta etevämpiä kuin hän itse. Hän voi muistaa jonkun etevän matemaatikon, jonka rinnalla hän ei pysty ratkaisemaan vaikeita probleemeja. Kyllä hän tuntee silloin, että tuo toinen on oppineempi ja taitavampi, järjen puolesta juuri etevämpi. Tietysti hän myöntää, että tuo, joka soittaa pianoa tuossa, on taitavampi kuin hän itse, joka ei saa käsistään edes ukko Noakia. Hän tuntee kuin sisässään, että arvo on jossain muualla. Hän voi tuntea sisässään, että arvo ehkä parhaasta päästä on tahdon alalla, eettillisellä ja siveellisellä alalla. Jos joku ihminen olisi epätietävämpi kuin toinen, jos hän olisi parempi ihminen kuin toinen, silloin hän olisi arvokkaampi, arvollisempi. Mutta niitä ei ole. Näin ihminen sanoo pian itselleen. Emme me ihmiset ole erilaisia. Epätietävyyden ja itsekkyuden puolesta me olemme jotenkin samanlaisia. En minä tunne olevani toisenlainen kuin muut. Sentähden ihminen sanoo itselleen, ettei niitä erilaisia ihmisiä ole, ei niitä vanhurskaita ole, niitä täydellisiä ole. Ei hän ole koskaan nähnyt ketään täydellistä ihmistä täällä maan päällä. Tällä tavalla on nykyaikaisen ihmisen niin helppo sanoa itselleen ja uskotella itselleen.

Meidän täytyy myöntää, että tuo apostolien kysymys sisältää hämmästyttävän tosiseikan. Se sisältää sen tosiseikan, että parempia ihmisiä on siis olemassa. Meidän nykyaikaiset ihmistemme mielellään myöntävät, että apostolit olivat, puhumattakaan Jeesuksesta, hyviä ja viisaita ihmisiä ja me voimme myös myöntää, että monet muut uskonnonperustajat ovat moraalisesti korkealle kehittyneitä, mutta apostolien kysymys sisältää sen, että uskon edellytys oli, että niitä viisaita ihmisiä oli olemassa. – Oletko nyt tullut rakentamaan Israelin valtakunnan, kaikille pyhille, vanhurskaille ihmisille? – Jos ei niitä ole, niin mikä valtakunta silloin rakennetaan? Apostolit edellyttivät kysymyksellään, että niitä oli niitä vanhurskaita ja täydellisiä ihmisiä. Ja kun me nykyaikana tulemme oikein vakaviksi totuudenetsijöiksi, niin me saamme ennemmin tai myöhemmin huomata, että niitä täytyy olla olemassa. Sillä täytyy olla olemassa noita vanhurskaita olentoja, hyviä, viisaita ja epäitsekkeitä ihmisiä. Niitä täytyy jossain olla. Varmasti niitä täytyy myös olla tässä näkyväisessä ihmiskunnassa. Tietysti ne pysyvät enemmän tai vähemmän salassa taikka heidän täydellisyytensä, heidän viisautensa, mikäli se on aivan muusta inhimillisestä viisaudesta poikkeavaa, pysyy salassa maailmalta. Vaikka joku täydellinen ihminen taikka semmoinen, joka on lähellä täydellisyyttä, eläisi meidän keskellämme, niin me emme huomaisi mitään erikoista, me emme tuntisi häntä sisällisesti. Hän eläisi meidän keskellämme, söisi, nukkuisi ja tekisi työtä niinkuin me ja me emme huomaisi mitään erikoisempaa. Emme tietysti saa häntä kiinni valheesta, ei hän tee mitään pahaakaan, vaan on kaikella tavoin hyvä ihminen. Mutta me emme sittenkään osaisi ajatella, että hän olisi mikään täydellinen olento. Hän on semmoinen, joka ei tee mitään afääriä itsestään, vaan on huomaamaton ihminen. Sillä tavalla me ehkä useimmiten häntä arvostelisimme. Emme aavistaisi,

että tuon muodon takana on henkisesti hyvin kehittynyt inhimillinen olento. Me emme sitä aavistaisi, sillä hänen elämänsä on samanlainen kuin toisten ihmisten elämä. Mutta me voimme kyllä meidän aikanamme ymmärtää järjessämme, että niitä saattaa olla ja että niistä kaikkein täydellisimmät eivät kukaties olekaan täällä ihmisten kesken, ehkä he elävät syrjässä taikka ehkä he ovat hyvin paljon vain henkimaailmassa, näkymättömässä maailmassa. Joka tapauksessa heitä täytyy olla olemassa. He muodostavat Israelin, he muodostavat vanhurskaitten veljeskunnan. Me sanomme ehkä nykyaikana, että he muodostavat Valkoisen Veljeskunnan, Vihittyjen Veljeskunnan, Mestareitten Veljeskunnan, semmoisen, jossa korkeimmat elävät näkymättöminä ja ehkä jotkut vähemmät täydelliset meidän keskellämme. Tämän me voimme kyllä totuudenetsijoina ymmärtää ja voimme ymmärtää, että se Israel on sama kuin Salainen Veljeskunta. Silloin myöskin ymmärrämme, että opetuslapset kysyivät, onko se aika tullut, että Valkoinen Veljeskunta saisi johtaa tässä maailmassa, maapallon jotain valtakuntaa. — Ja silloin me kuulemme Jeesukselta itseltään, että ei. Se aika ei ole tullut ja sitä aikaa ei tiedä kukaan muu kuin Isä ja teidän ei tarvitse sitä aikaa vielä tietää.

Meidän kysymyksemme rajoittuu nyt siis enemmän siihen puoleen asiasta, että keitä ovat sitten nämä Israelin lapset, nämä Israelin jäsenet. Viime sunnuntaina puhuimme siitä, kuinka ihmisiä ennen käskettiin etsimään ja kuinka ihminen nyt omasta halustaan etsii. Hän etsii totuutta ja Jumalaa ja hän etsii opettajaa. Sitten me myöskin jo tulimme siihen viime sunnuntaina, että kun ihminen etsii opettajaa, niin hän kyllä opettajan löytää. Ja se, jota me etsimme, se opettaja, se Mestari, se Vapahtaja, se on, niinkuin tiedämme Jeesuksen jossain paikassa sanoneen, yksi. Muistakaa, että yksi on teidän Mestarinne, yksi on teidän Vapahtajanne, opettajanne ja se on

Kristus. Se on Kristus, joka on meidän Vapahtajamme, kosmollis-mystillinen Kristus, Jumalan Poika, joka on tässä ihmiskunnassa, se Jumalan Poika, joka ilmenee kaikissa suurissa profetoissa ja joka lopullisesti ilmeni Jeesus Kristuksessa ja kulki aivan ihmisen hahmossa maan päällä. Tämä Jumalan Poika, mystillis-kosmollinen Kristus on meidän kaikkien opettaja ja Mestari. Mutta me ihmiset tässä maallisessa vaelluksessamme emme löydä häntä, jollemme löydä jotain ulkonaista opettajaa, jota me seuraamme.

Viime kerralla puhuimme siitä, mitä merkkejä on semmoisen ulkonaisen opettajan pätevyydestä, ja pääasiallinen merkki oli se, että hän, tuollainen ulkonainen opettaja, herättää meissä uinuvan Kristus-vaikutuksen, tai kuinka tahtoisimme sanoa, herättää meissä aivan kuin totuuden pyhän hengen. Hän on itse totuuden pyhän hengen täyttämä ja hän herättää meissäkin tuon totuuden pyhän hengen, niin että me pääsemme ymmärtämään elämän mysteeriota, niin paljon kuin voimme niitä ymmärtää. Sillä tavalla pääsemme aivan kuin Kristuksen säteilyn alle. Emme voi ajatella, että tuo Kristus, tuo mystillinen Jumalan Poika heräisi meissä heti, että Kristus heti voisi meissä syntyä. Sitä emme voi ajatella, mutta voimme niin paljon ymmärtää, että Kristuksen säteily, se Pyhä Henki, jonka Jeesus Kristus toi tänne lähelle, että se Pyhä Henki voisi meissä herätä. Se voi herätä juuri tuommoisen ulkonaisen, inhimillisen opettajan kautta. Semmoinen opettaja tulee meidän luoksemme, me kohtaamme hänet tiellä täällä maallisessa vaelluksessamme. Me kuuntelemme hänen sanojaan. Näitä opettajia siis on apostolienkin uskon mukaan. Ketä nämä opettajat siis ovat? Ne ovat ihmisiä tietysti. Mutta minkälaisia ihmisiä?

Nyt meidän huomiomme silloin saattaa kääntyä Johanneksen Ilmestyskirjan puoleen. Muistatte, että siellä seitsemännessä luvussa kerrotaan, että Johannes näyssä näki, kuinka kaikilla

ilmansuunnan kulmilla, kaikilla maan kulmilla oli neljä suurta enkeliä, neljä semmoista enkeliä, jotka hallitsivat tuulia. Nämä enkelit voivat tuultensa avulla tuhota, niinkuin siinä sanotaan, sekä maan, meren, puut ja kaiken kasvullisuuden ja kaikki elävät olennot. Näillä enkeleillä on suuri valta näkyväisen maailman yli, näillä neljällä enkelillä maan eri kulmilla. Mutta ennenkuin nämä enkelit alkavat puhaltaa nousee sieltä jostain vielä joku enkeli, joka sanoo heille: Älkää nyt ryhtykö puhaltamaan ja hävittämään ja tekemään tuhoa ennenkuin minä olen ehtinyt merkitä ne, jotka ovat Jumalan palvelijoita, jotka ovat pyhiä. Johannes kertoo, että hänelle ilmoitettiin, että näitä vanhurskaita, joita siis tuo yksi enkeli tahtoi merkitä otsaan erikoisella tavalla, oli 144.000. Sitten Johannes kertoo kuitenkin, hän sai tietää, että nämä 144.000, jotka olivat siis Israelin vanhurskaita ja kuuluivat Israeliin, jakautuivat Israelin kahdentoista sukukunnan mukaan siten, että 12.000 tuli jokaisesta sukukunnasta. Kaksitoista tuhatta vanhurskasta jokaisesta sukukunnasta merkittiin otsaan erikoisella merkillä, joka suojeli heitä taikka joka teki heidät tunnetuksi ja erotti heidät muista. Sitten vasta sai tuho tulla. Sitten vasta saivat nuo neljä enkeliä puhaltaa tuuliaan maapallon yli. Tämä on sangen suurenmoinen, komea ja kaunis näky, ja sehän liittyy aivan välittömästi siihen edellytykseen, mikä sisältyy apostolien kysymykseen, koska siinä juuri puhutaan Israelista, että Israelin muodostavat 144.000 yksilöä. Koko ihmiskunta ei siis suinkaan muodosta Israelia, eikä myöskään koko Juudan kansa, vaan 144.000 valittua koko ihmiskunnasta. Nämä sitten merkittiin, he olivat vanhurskaita. Silloin meidän huomiomme kiintyy, kun nyt ajatellaan noita vanhurskaita ja viisaita ja täydellisiä ja epäitsekkäitä, joista apostolitkin puhuvat, meidän huomiomme kiintyy siihen kysymykseen, keitä he sitten oikeastaan ovat nuo 144.000. Me teemme silloin heti yhden

havainnon ja huomion, kun luemme tätä mystillistä kirjaa, kuten on Johanneksen Ilmestyskirja, teemme sen havainnon, että luku 144.000 jakautuu kahteentoista osaan, siis kukin osa on 12.000. Kaksitoista kertaa 12 kerrottuna tuhannella on 144.000. Ja meidän ajatuksemme silloin heti aivan kuin itsestään kiintyvät siihen tosiseikkaan, että eläinradan merkkejä taivaalla, zodiaki-merkkejä taivaalla on 12. Me ihmiset synnymme aina jossakin zodiaki-merkissä. Meistä on selvää, että nämä Israelin 12 sukukuntaa tarkoittavat juuri noita 12 taivaan merkkiä, eläinradan merkkiä, joissa ihmiset aina syntyvät. Kukaan ihminen ei voi syntyä ulkopuolella niitä merkkejä. Meidän täytyy syntyä jossain merkissä astrologisesti, koska aurinko on aina jossain näistä merkeistä jokaisen vuoden aikana. Kun sitten ajattelemme vielä, ettei ainoastaan se ole ymmärrettävä, missä merkissä me ihmiset synnymme, vaan se, mikä merkki nousee hänen syntyessään, niin saamme toisen 12 luvun. Kun me synnymme jossain merkissä, niin aina silloin on jokin toinen merkki nousemassa. Sanokaamme, että ihminen syntyy Leijonan merkissä, siis heinä-elokuun aikana. Leijonan merkki alkaa heinäkuun 21 päivänä ja kestää sitten kuukauden. Sanokaamme siis, että ihminen syntyy elokuun alussa, siis Leijonan merkissä. Syntymähetkellämme taivaan koko eläinrata näennäisesti nousee, koska meidän maapallomme pyörii, päivä ja yö vaihtuvat, aurinko nousee ja taivas ikäänkuin kiertyy yhden kerran maapallon ympäri – sehän on tietysti näennäistä, mutta kuitenkin se tapahtuu – silloin siis joku eläinradan merkki on nousemassa. Se on se toinen eläinradan merkki, joka näyttlee osaansa hänen syntymähetkellensä. Sanokaamme, että se on Krapu, joka on nousemassa. Silloin sanomme siitä ihmisestä, että hän on syntynyt Leijonassa ja Krapu on nousevana merkinä. Koska noita merkkejä on 12, niin voi silloin jokaisessa merkissä

vaihdella aina 12 merkkiä. Ihminen saattaa syntyä jonkun 12 merkin alla. Me saamme siis, että on 12 eri mahdollisuutta astrologisesti joka ihmisessä vuoden aikana ja siitä taas saamme, että 12 vuoden aikana on 144 merkkikombinatioita olemassa. Meistä tuntuu, kun ajattelemme tuota lukua 144.000, että se nähtävästi tarkoittaa sitä, että kaikkina vuoden aikoina, kaikissa mahdollisissa merkkikombinatioissa syntyy tai elää tai on olemassa joku semmoinen valittu, joku semmoinen merkitty, joku vanhurskas. Jos siis olisi yksi ainoa vanhurskas, niin vuoden aikana oli niitä 144. Sataneljäkymmentäneljä mahdollista vanhurskasta olisi vuoden aikana. Ja he ovat kaikki erilaisia. He ovat selvästi erilaisia keskenään, 144 erilaista ihmistä, personallista ihmistä. Ja he voivat kaikki olla täydellisiä, vanhurskaita ihmisiä. Tällä siis sanotaan se, että täydellisiä, vanhurskaita ihmisiä tässä inhimillisessä maailmassa, näkyväisessä maailmassa ei voi arvostella ulkonaisesti, sentähden, että niitä on suurin piirtein 144 eri lajia. Me emme siis voi saada mitään ulkonaisia tunnusmerkkejä siitä, kuinka pitkälle kehittynyt ihminen on henkisesti, kuinka vanhurskas hän on, kuinka epäitsekäs hän on, kuinka viisas hän on. Silloin meidän pitäisi ainakin tietää ja tuntea 144 tyyppiä. Ja sitten on vielä vaikka kuinka paljon variaatioita. Ja kaikissa noissa 144 tyyppissä voi piillä epäitsekäs ja pyhä ihmisolento.

Tämä on nyt ensimmäisenä sanottu. Toiseksi sitten nuollat, jotka on lisätty, niin että siitä on tullut 144.000. Ne nähtävästi viittaavat vain siihen, josta erikoisesti Svedenborg huomauttaa, että niitä nollia aina lisätään lukuihin pyhissä kirjoissa silloin, kun tahdotaan ilmaista, että on hyvin paljon, ettei niitä voi luvuissa määrätä. Me tulemme siis siihen, että näitä vanhurskaita, näitä epäitsekkäitä, on 144 tyyppiä, mutta kuinka paljon, kuinka monta yksilöä, sitä ei sanota. Siis nuo

nollat eivät merkitse sitä, että olisi 144.000 eri yksilöä, vaan 144 tyyppiä. Me kysymme siis, kun noita vanhurskaita olentoja on monenlaisia ja niistä on vaikeata tietää, kuka on täydellisempi kuin toinen, ja kun ajattelemme sitä, että tuo tuho oli tulossa, me kysymme, minkätähden heidän piti tulla merkityksi, kuinka heitä saattoi merkitä, keitä he siis olivat?

Aikojen aamulla, silloin kun ei vielä ollut mitään toivoa, että meidän ihmiskunnastamme, meidän keskuudestamme olisi syntynyt mitään täydellisiä olentoja, silloin sinä aikana, jolloin ihmiset vielä kävelivät lasten kengissä ja aivan pikkulasten kengissä, tuskin kävelivätkään, tuli tänne, niinkuin me nyt tiedämme ja ainakin olemme kuulleet, muualta, toiselta tähdeltä, useammastakin tähdestä, semmoisia opettajia, semmoisia täydellisiä, vanhurskaita ja viisaita olentoja, jotka meitä auttoivat. Sillä tavallahan juuri Salainen Veljeskunta perustettiin. Me emme olisi sitä osanneet perustaa. Me emme olisi siihen kyenneet. Mitä Salaista Veljeskuntaa me olisimme voineet panna toimeen, kun olimme vielä kehto-olentoja. Ne, jotka tulivat auttamaan, tulivat muualta. Ne perustivat Salaisen Veljeskunnan. Tämän me olemme teosofeina kuulleet heti alusta, että Salainen, Valkoinen Veljeskunta tuli tänne maan päälle ja eli täällä ensin meidän ihmisten kesken. Nuo olennot, ensimmäiset ihmiset olivat paljon kauniimpia ja parempia kuin me. He olivat aivan kuin jumalolentoja meidän keskellämme. He opettivat meitä ja taluttivat meitä. He opettivat meitä puhumaan, maata viljelemään ja rakentamaan. Silloin siis nämä täydelliset ja enemmän tai vähemmän täydelliset, vanhurskaat ja epäitsekäät olennot hallitsivat täällä maan päällä. Sentähden kaikissa vanhoissa traditioissa on muistoja kulta-ajasta, jolloin täydellinen rauha ja harmonia vallitsi maan päällä ja jolloin hyvät kuninkaat hallitsivat ihmisten kohtaloita. Sellainen paratiisillinen elämä elää jonkunlaisena muistona

kaikissa kansoissa. Se ei merkitse, että me ihmiset yksilöinä olisimme eteviä olentoja, viisaita ja vanhurskaita ja epäitsekäitä, vaan se merkitsee sitä, että me elimme täydellisessä onnessa, niinkuin pienet lapset, koska oli sitten semmoisia olentoja, jotka valvoivat meidän askeleitamme ja johtivat meitä. Mutta sitten se aika muuttui. Milloinkaan se muuttui? Se aika muuttui silloin kun me lankesimme aineeseen, silloin kun me lankesimme syntiin, niinkuin paratiisi-kertomuksessa kerrotaan, silloin kun me ihmiset saimme nämä tällaiset näkyväiset ruumiit, fyysilliset ruumiit, joidenka kautta jakauduimme kahtia, kahteen sukupuoleen. Fyysillisiä ruumiita meillä kyllä oli, mutta kun me jakauduimme kahteen sukupuoleen, niin silloin meille avautui mahdollisuus oppia tuntemaan syntiä, paha ja itsekkyyttä ja samalla myös mahdollisuus kehittyä, viisastua ja kasvaa, ja oppia tuntemaan hyvä pahan asemasta ja epäitsekkyyden itsekkyyden asemasta. Semmoinen mahdollisuus avautui meille syntiinlankeemuksen kautta.

Syntiinlankeemusta kuvataan eri kansoissa eri tavalla. Siihen viitataan myös tässä Ilmestyskirjan näyssä, kun puhutaan noista neljästä enkelistä, jotka siellä odottivat, että saisivat puhaltaa vaikeuksiaan, tautejaan, kaikkia rangaistuksia ja tuskia maapallon yli. Me heti huomaamme, mikä yhteys on tuossa näyssä olevien neljän enkelin ja itämaalaisista kirjoista tuttujen lipikoiden välillä. Nämä lipikat ovat neljässä ilman-suunnassa, niinkuin nämä enkelitkin. Mitä nämä lipikat ovat? Ne ovat jumalolentoja, jotka kirjoittavat ylös kaiken mitä tapahtuu maan päällä ja joita sentähden on kutsuttu karman herroiksi. Ne ovat karman herroja nuo lipikat. Kun heidän toimintansa alkaa, niin alkaa myös karma vaikuttaa. Mehän tiedämme, kuinka karma alkoi sen kautta, että ihmiskunnan auttamiseksi asetettiin tätä maapalloa johtamaan enkeliolento,

jota me myös olemme tottuneet nimittämään Saatanaksi ja joka oli yksi niistä enkeleistä, jotka Jobin kertomuksessa esiintyvät Herran ympärillä. Tämä Saatana sai Herralta luvan kiusata Jobia. Esoteerinen totuus on tietysti se, että hän ei saanut kiusata Jobia, vaan juuri ihmiskuntaa. Meidän maapallomme hallitsijana sai olla semmoinen viisas, korkeasti kehittynyt enkeli, jota me nimitämme Saatanaksi. Hän oli niin viisas ja hyvä, että hän saattoi käyttää pahaa apunaan toisia opettaakseen. Hän ja yksin hän. Hänen työssään ei saa toinen fuskata. Ja hän tuli sillä tavalla aivan kuin karmaksi meidän maapallolamme. Hän sai vallan kiusata, hän sai vallan asettaa kaikenlaisia esteitä ja houkutuksia ihmiskunnan tielle, jotta siitä kehittyisi todellinen ihmiskunta. Ja sitten nämä lipikat ovat hänen näkyväiset kirjurinsa, jotka pitävät huolta joka ainoan ihmisyksilön teoista, ajatuksista, sanoista ja niiden seurauksista. Se on kuvattu tässä Johanneksen näyssä mielestäni niin selvästi ja hyvin. Siinä sanotaan, että niillä neljällä enkelillä on tuulet käsissään, jotka voivat tuhota, jotka voivat saada kaikkia pahoja seurauksia aikaan. Kun me ihmiskunnan alussa, niinkuin jo sanoimme, vajosimme pahaan ja itsekkyyteen, niin saimme karmaa päällemme, saimme seurauksien puhaltamista päällemme. Semmoinen on ihmiselämä ollut aina maan päällä. Se on ollut enimmäkseen tuskaa, vaivaa, kärsimystä ja kaikkea pahaa. Se seurasi lankeemusta ja siinä näyttäytyy suuri jumalallinen viisautta ja rakkaus, kun meitä tahdotaan kohottaa ja kasvattaa. Silloin meidän karmamme alkoi, silloin siis, kun oli lankeemus tapahtunut ja saimme Saatanan johtajaksi. Mutta samalla tuli kysymys siitä, että miten käy niiden, jotka tulivat tänne meidän askeleitamme johtamaan, noiden vanhurskaiden ja hyvien olentojen. Mitenkä niiden kävi? Kun kerran ihmiskunnan yli tuli tuo karma, niin kyllä nuo vanhurskaat ja hyvät joutuivat sen saman kirouksen alaisiksi, mutta heidät

merkittiin, niin että heidät saatettiin tuntea. Sillä on kyllä realistinenkin pohja, mutta ennenkaikkea se kuvaa sitä, että he saivat jäädä saman karman alaisiksi kuin kaikki muutkin, mutta että heidät täytyi tuntea jostain. Sillä tavalla he ottivat osaa meidän karmaamme, kasvatuksemme ja kehityksemme. Samalla tavallahan on täällä maallisessa koulussamme. Eihän opettaja voi puhua lapsille kuin vertaisilleen, vaan hänen täytyy asettua lapsen kannalle, hänen täytyy ajatella mielessään yhtä hitaasti kuin nuo lapset. Kun hän esimerkiksi opettaa, että $2 \times 2 = 4$, niin hänen täytyy asettua aivan noiden lasten kannalle ja heidän järkensä kannalle. Samalla tavalla nuo opettajat, jotka tulivat opettamaan meille moraalia, samalla tavalla heidän tuli mukautua meidän kärsimyksiimme ja tuskiimme ja olla mukana näissä olosuhteissa täällä maan päällä. He vaikuttivat meihin ennenkaikkea oman auransa välityksellä.

Nyt on huomattava, että näillä muualta tulleilla olennoilla oli itsellään oma elämäntehtävänsä. Eivät he olleet tuomitut vankeuteen tänne elämänkouluun, vaan heidän piti suorittaa läksynsä ja sitten poistua maapallolta. Se läksy oli valmistaa ihmisiä. „Kun jokainen teistä saa valmistetuksi yhden ihmisen, niin silloin te vapaudutte omasta toimestanne.“ Se oli selvä sääntö. „Valitse joku opetuslapsi itsellesi, joku seuraaja ja oppilas, jota saat opettaa ja kun saat hänet yhtä viisaaksi kuin itse olet ja saat hänet ymmärtämään näitä maallisia ja taivaallisia asioita, niin vapaudut ja voit vetäytyä pois tästä maapallostta, saat lähteä pois.“ Tällaisen tehtävän he saivat kaikki. Sentähden ovat useimmat heistä jo vapautuneet. He koettivat tehdä parastaan kasvattaakseen ihmisiä. Sentähden on ihmisissä myöskin aivan semmoinen usko ystävyYTEEN. Jokaisessa ihmisessä elää hänen sisimmässään, ainakin hieman kehittyneemmissä ihmisissä, usko ystävyYTEEN, usko epäitsekkyYTEEN, rakkauteen, usko siihen, että ihmisen pitää auttaa

toista ja ihmisen pitää saada apua toiselta ihmisolennolta. Nuo muualta tulleet olennot saivat kasvatetuksi siksi paljon ihmisiä, että ainoastaan kaikista korkeimmat heistä, ainoastaan ne enkelit ja jumalolennot, jotka olivat toisten etunenässä, eivät ole vielä jättäneet tätä maapalloa. Mutta varsinkin sen perästä kun Buddha ensimmäisenä inhimillisenä olentona meidän ihmiskunnastamme saavutti mahdollottoman korkean täydellisyyden ja ennenkaikkea sitten kun Jeesus Kristus saattoi niin epäitsekäs olla ja niin unohtaa itsensä, että hän antoi Jumalan Pojan astua itseensä, varsinkin sen perästä ovat nämä muualta tulleet olennot muuttaneet pois ja ihmisiä meidän ihmiskunnastamme on astunut heidän tilallensa. Nyt on ihmisiä meidän ihmiskunnastamme heidän tilallansa, noiden epäitsekäiden ja toisia opettamaan kykenevien joukossa. Nyt on ihmisiä, jotka kuuluvat siihen Salaiseen, Valkoiseen Veljeskuntaan. Muistatohan, kuinka Buddhasta kerrotaan, että hänen vaikutuksensa oli niin suuri, että 11.000 ihmistä tuli Arhatiksi. Arhat merkitsee itämaalaisella kielellä kunnioitettava, täydellinen ihminen. Yksitoista tuhatta saavutti Arhatin asteen Buddhan vaikutuksen kautta. Me voimme ymmärtää, että kun joku ihminen tällä tavalla saavuttaa noin mahtavan ja suuren aseman kuin Buddha, että se vaikuttaa kovin suuresti koko muuhun ihmiskuntaan, niin että hän voi vetää mukanaan suuren joukon ihmisyksilöitä, jotka tulevat täydellisiksi. Siitä näkyy, kuinka lähellä me ihmiset olemme toisiamme ja kuinka kiinteät siteet sitovat meitä ihmisiä toisiimme. Me emme pääse irti toisistamme, vaan jos me ihmiset teemme pahaa ja tahdomme pahaa, niin silloin me vaikutamme toisiimme, ja jos me teemme hyvää ja tahdomme hyvää, niin silloin me teemme hyvää toiselle. Koko meidän elämämme on semmoista säteilyä, näkymätöntä vaikutusta. Me vaikutamme näkymättömästi toisiimme ja sillä tavalla me ihmiset itseasiassa voimme saada hyvää ja pahaa

aikaan, vaikka me emme edes mitään tekisi ja puhuisi. Me ihmiset olemme sieluolentoja, näkymättömiä olentoja ja me vaikutamme enemmän semmoisella näkymättömällä tavalla toisiimme kuin näkyväisellä.

Tuo luku 144 sisältää juuri myöskin täydellisyyden. Ilmestyskirjassa sanotaan 21:ssä luvussa, että Johannes näki näyssä uuden Jerusalemin ja se uusi Jerusalem on kuutio. Sitten huomaamme, kun luemme eteenpäin, että se on ihminen. Sillä, Johannes sanoo, kun mitattiin sitä kuutiota, taikka sitä muuria, joka ympäröi kaupunkia, niin mitta oli 144 kyynärää, joka on enkelin mitta, ihmisen mitta. Tämän hän selvästi sanoo, että se on ihmisen ja enkelin mitta. Se on täydellisen ihmisen mitta, ihmisen, joka on saavuttanut täydellisyyden. Kun ajattelemme sitä uutta Jerusalemiä, joka on niinkuin kuutio, kuution muotoinen Ilmestyskirjan selitysten mukaan, niin me saamme ihmisenkin siitä. Me tiedämme, että kun kuution avaa niin, että sen pinnat pysyvät ehjinä, silloin siitä syntyy risti. Siitä syntyy kristitty risti, ja se kuvaa ihmistä. Kun ihminen levittää käsivartensa, niin hän ikäänkuin piirtää itsensä tuohon avattuun kuutioon, tuohon ristiin, ja se on ihmisen mitta, se on 12×12 . Jos ajattelette tuota kuutiota suljettuna, niin näitä viivoja on yhteensä 12, 12 mittaa. Kun kuutio avataan, on näitä mittoja 16. Nyt muistamme, kuinka rosenkreutsiläisissä piireissä puhutaan siitä, että on olemassa 16 tietä perikatoon. Ne ovat nämä 16 mittaa, jotka ympäröivät ihmistä. Ihmisellä on tässä inhimillisessä muodossaan 16 tietä perikatoon. Hän on ympäröity mahdollisuudella mennä pahaan ja perikatoon, mutta kun hän on kuution muodossa, silloin ei ole näitä kuuttatoista mahdollisuutta perikatoon, vaan silloin on 12 mittaa ja 12 tietä voittoon eli hyvään. Kun sanotaan, että ihmisen luku on 144, ihmisen mitta on 144, niin se viittaa siihen, että täytyy olla täydellinen ihminen kuution muotoinen.

Ihmisen, joka kokenut kaikki 12×12 mahdollista tyyppiä, ei niin, että hänen olisi tarvinnut tulla täydelliseksi jokaisessa, mutta hänessä voi piillä kaikki nuo mahdollisuudet, ihmisen semmoisen on siis täytynyt syntyä tänne maan päälle ainakin 144 kertaa. Mutta sehän on aivan liian pieni luku ja koska aina nollia lisätään, niin se merkitsee, että täytyy saavuttaakseen täydellisyyden syntyä aina erilaisissa horoskoopeissa. Hänen täytyy syntyä erilaisissa nousevissa merkeissä. Kun hän on kokenut 12×12 erilaista tyyppiä, niin hän on voinut jossain viimeisistä tyypeistä saavuttaa täydellisyyden. Hän ei jokaisessa tule täydelliseksi, mutta jossakussa tyyppissä hän saavuttaa täydellisyyden. Hän tulee siis jossain tyyppissä täydelliseksi, mutta hän ei voi tulla siinäkään täydelliseksi, jollei hän ensin ole kokenut toisia. Kun ihminen on etsinyt totuutta ja kasvatanut itseään, niin hän on voinut kokea noiden toisten tyyppien mahdollisuuksia sisässään ja omassa hengessään. Mutta jos ihminen ei ole kasvattanut itseään, vaan on lollotellut mukana elämässä, niin silloin hän on kulkenut karman kahleissa jälleensyntymisestä toiseen, tyyplistä toiseen, kunnes vihdoinkin tulee tyyppi, jossa hän tulee ravituksi niin paljon, että hän sitten jossain tyyppissä voi tulla jumalalliseksi.

Maapallo on koulu, joka asettaa ihmisen aina erilaisiin olosuhteisiin. Hän saa luonnolta aina erilaisen temperamentin, jotta hän kehittyisi niin monipuolisesti kuin mahdollista, jotta hän sitten mahdollisesti viimein tulee sellaiseen inkarnaatioon, että hän voi tulla totuudenetsijäksi. Kaikki me olemme saaneet kauan kävellä täällä maan päällä, ennenkuin meistä on tullut totuudenetsijöitä. Me ihmiset olemme laiskoja henkisesti luonnostamme, vaikkakin elämä koettaa meitä opettaa kuljetamalla meitä kohtalosta kohtaloon. Saatana meitä opettaa. Se on paha, joka koettaa meitä opettaa, kunnes me tulemme niin kehittyneiksi, että meidän silmämme ja korvamme menevät

auki hyvälle, niin että pahalla ei ole niin paljon viehätysvoimaa, vaan että me näemme, miten pahan takana täytyy olla hyvää. Saatanan takana täytyy olla Kristus. Kun me alamme uskoa epäitsekkyteen ja hyvään, silloin alkaa meidän pelastuksemme. Silloin me alamme kulkea sillä tiellä, joka vie meidät Kristuksen luo.